

» νόν, ὁποῦ εὐρέθη εἰς τὰ πράγματα τοῦ μακαρίτου Παλ. Πατρῶν
 » ἐσφραγισμένον μὲ τὴν σφραγίδα του, ἐλήφθη ἀπὸ τὴν Γενικὴν
 » Ἀστυνομίαν καὶ διηυθύνθη κατ' ἀνωτέραν διαταγὴν εἰς ἀσφαλῆ
 » ἀποθήκην. Τῆ 28 Ἰουνίου 1826, ἐν ναυπλίῳ. Ὁ Γενικὸς Ἀστυνό-
 » μος καὶ ἀντ' αὐτοῦ ὁ Γενικὸς Γραμ. Π. Βούλης ».

Ζάκυνθος, 1909.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

ΣΙΛΟΥΕΤΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

“Ο ΚΡΥΟΣ—ΜΠΟΥΖΙ,,

ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ κάθε καλοκαίρι εἰς τὰ ἀθηναϊκὰ τρίστρατα, μαζί
 μὲ τὰ τζιτζίκια, τὰ κουνούπια, τὴς ἀκρίδες, τὰ κοψίματα καί...
 τὸν κοιλιακὸν τύπον, μὲ τὸν ὁποῖον μάλιστα
 ἔχει καὶ ἰδιαιτέρας δοσοληφίας καὶ συνεννοή-
 σεις! Εἶνε φρούτο νεόφερτο. Καλὰ-καλὰ δὲν
 ἐπολιτογραφήθη ἀκόμα εἰς τὸ δαιμόνιον ἄστυ.
 Ὁ καστανᾶς, ὁ κουλουρτζῆς, ὁ στραγαλατζῆς,
 ὁ φουστικᾶς, ἡ λατέρνα ἢ κουρελιάζουσα τῆ
 Νόρμα, ὁ βραχνιασμένος φωνογράφος ποῦ ξεσχι-
 ζεῖ αὐτιά καὶ νεύρα, τὸ ὄργανέτο ποῦ καθουρ-
 δίξει καὶ ξεροψῆνει τὴ δύστηχη τῆ Τραδιάτα—
 ὅλα αὐτὰ εἶνε πλέον τύποι καὶ πράγματα καὶ
 βασανιστήρια γηγενῆ, ἀθηναϊκώτατα.

Ἀλλὰ ὁ «κρύος-μπούζι» εἶνε ἀπὸ τὰς νεω-
 τέρας πληγὰς τῶν ἀθηναϊκῶν δρόμων. Φρούτο
 ξενικό. Μόλις πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν μᾶς
 ἦλθε—ἐνέσκηψε δηλαδὴ—ἀπὸ τὸ Καράκιοι τοῦ
 Γαλατᾶ καὶ τὰ καλντεριμια τῆς Σταμπούλ.

Τὸν εἶδατε; τὸν ἐγνωρίσατε; Προφυλαχθῆτε
 ἄλλο, τριφθῆτε μὲ ἄλλο, φανικὸν ὄξύ, νὰ σᾶς
 τὸν παρουσιάσωμεν.

Ἐνα φέσι τουρλωτό, κόκκινο, μὲ μίαν φούν-
 ταν ὀπισθεν σπαρακτικῶς ταλαντευομένην ἢ μίᾳ
 ἄσπρῃ... δῆθεν μπλοῦζα λιγδωμένης λευκότητος
 κάμποσα ποτήρια, ἀξιεπαίνως ἀκάθαρτα καὶ τρομακτικά, δι' αὐτὸ
 δὲ ἴσα-ἴσα παρατεταγμένα εἰς τὸ σελάχι, περὶ τὴν ὄσφυν, δίκην
 φονικῶν ὀπλῶν ἕνα τεράστιον ἐπ' ὧμων μπρούτζινο σαμοδάρι—
 σαμοδάρι κυριολεκτικῶς—ἐντὸς τοῦ ὁποίου τὸ «κρύο-μπούζι»

βράζει — σᾶς τὸ ὀρκίζομαι — ὑπὸ τὸν φλέγοντα ἄττικὸν ἥλιον με θερμοκρασίαν τοῦλάχιστον 40 βαθμῶν — ἰδοὺ ὁ « Κρύος - Μπούζης ».

*Ονομα χωρὶς τὸ πρᾶγμα. Κρύος, ναί· ἀλλὰ μποῦζι, ὄχι. Κάθε ἄλλο! Μὲ τὸ ἀμφιβόλου χημικῆς συσκευῆς χρωματισμένον ὑγρὸν, τὸ ὅποιον πουλεῖ εἰς διψασμένα ξυπόλητα χαμίνια, ἡμπορεῖ ἀξιόλογα νὰ κάνῃ κανεὶς ποδόλουτρο. Καὶ ὅμως τὸ διαλαλεῖ ὁ ἀθεόφοβος ὡς δροσιστικόν! Καὶ τὸ τραγουθεῖ μάλιστα με δμοιοκαταληξίαις ἀρκετά, ἐννοεῖται, κρύες καὶ ξεπαγιασμένες — τὸ μόνον κρύο συστατικόν — ποῦ περιέχει τὸ νερόδραστο ἐμπόρευμά του.

— Κρύο εἶνε, μποῦζι!.. γλυκὸ σὰν τὸ καρπούζι!.. κρύο καὶ παγωμένο!.. ἀπ' τὸ βουνοῦ φερμένο!.. πάρτε, νὰ δροσισθῆτε!.. καὶ νὰ ᾿φχαριστηθῆτε!.. πιέτε καὶ μὴ σᾶς μέλη... γιὰτ' εἶν' γλυκὸ σὰν μέλι!.. Μιά πενταρίτσα δύο!..

Δύο ποτήρια δηλαδὴ στήν πεντάρη... Τί ἄλλο θέλετε;

Μὰ τὸν Πλούτωνα, οἱ γιατροί, οἱ φαρμακοποιοὶ καὶ οἱ νεκροθάπται πρέπει νὰ ἦνε πολὺ εὐγνώμονες εἰς τὸν λαμπρὸν αὐτὸν παράγοντα!

Οὐδέποτε ὁ κοιλιακὸς τύφος ἐπωλήθη τόσο εὐθηνά εἰς τὰς Ἀθήνας!..

ΣΑΤΑΝΑΣ

Αἱ ἀδιάκριτοι ἐρωτήσεις τῶν μικρῶν

*Ἡ μικρὰ μοναχοκόρη. — Δὲν μοῦ λές, Κατερίνα, ἀπὸ ποῦ ἔρχονται τὰ παιδάκια;

*Ἡ νταντᾶ. — ᾿Γοροᾶζονται...

[Ἡ μικρὰ πονηρὰ διστάζει καὶ κοντοστέκεται.]

— Δὲν τὸ πιστεύω... με γελᾶς.

— Καὶ γιατί δὲν τὸ πιστεύεις;

— Μὰ γιατί τότε οἱ φτωχοὶ νάχουν περισσότερα;...

[Ἡ νταντᾶ μένει μάρμαρο!]